

Hồi 36

C hưởng phải của Đàm Nguyệt Hoa vừa đánh ra, sợi lòi tói sắt trên cổ tay nàng cũng bay vút tới. Nàng không chờ thể đánh đi hết đà, lại nhanh nhẹn tràn về phía trước, dùng ngay hai thể Thiên Đồng Tổng Quả và Bạch Viên Phiền Thiên công ra dồn dập, không để đối phương có đủ thời giờ chống trả.

Đối phương vẫn một mực lo lách tránh chứ không hề phản công. Thân pháp của hắn trông chẳng khác chi một người đang uể oải, song kỳ thực hết sức nhanh nhẹn chỉ chờ đến lúc tối nguy hiểm mới lách tránh một cách tài tình và kịp thời.

Đàm Nguyệt Hoa tấn công dồn dập ba thể võ, nhưng vẫn chưa thể thủ thắng, mặc dù đối phương chẳng hề chống trả. Vì vậy nàng không khỏi cuống quýt, hối hả đưa chân đạp trung cung, tấn hồng môn, nhắm ngay kẻ địch lướt tới, vung chưởng phải lên dùng ngay Thiên Băng Địa Liệt, bắt từ trên cao giáng xuống nhanh như búa thiên lôi bổ.

Thể võ Thiên Băng Địa Liệt, nguyên là một thể võ trong Thất Sát Thần Chưởng. Thất Sát Thần Chưởng gồm có tất cả bảy thể đánh, thể Thiên Băng Địa Liệt này, chính là thể đầu tiên, uy lực của nó chẳng phải tầm thường, khi đánh ra sức mạnh cứ mỗi lúc một mãnh liệt.

Trước đây, Đàm Thăng truyền dạy cho Đàm Nguyệt Hoa và Đàm Dục Phi, nhưng vẫn không chịu nói rõ chưởng pháp đó gọi là Thất Sát Thần Chưởng, mà chỉ nói đấy là Thất Sát Chưởng Pháp, uy lực mạnh mẽ vô song, nếu chẳng phải ở vào trường hợp gặp kẻ đại địch thì tuyệt đối chớ nên đem ra dùng một cách cầu thả.

Ông lại dặn:

- Nếu không phải là một trường hợp bất đắc dĩ, cấm mang Thất Sát Chưởng ra dùng, khi đánh ra chỉ nên dùng ba thể đầu, tức các thể Thiên Băng Địa Liệt, Hải Khô Thạch Lạn và Phong Uyển Sa Thanh thôi. Vì sử dụng quanh đi quẩn lại nhiều lần ba thể đó, nếu kẻ địch là người hiểu biết rộng rãi, tất sẽ sợ hãi mà rút lui.

Đàm Nguyệt Hoa tuy là một cô gái hãy còn trẻ tuổi, cá tính nghịch ngợm trẻ con, song trước lời dặn dò trịnh trọng ấy của cha, nàng tuyệt nhiên không khi nào dám vi phạm. Bởi thế, từ trước đến nay, nàng không hề mang thứ chưởng pháp ấy ra sử dụng bao giờ.

Ngày hôm qua, nàng đánh nhau với Tả Phán Quan trong ngôi thạch động riêng của Quý Nô, vì cần phải thủ thắng đối phương để lấy cho kỳ được Thạch Túy, nên lần đầu tiên dùng thứ chưởng pháp đó và đã thu được kết quả ngay.

Hôm nay, nếu không tìm được Lữ Lâm thật hậu quả tai hại không sao tưởng tượng, nên lòng nàng hết sức cuống quýt, mới lại sử dụng thứ chưởng pháp ấy lần thứ hai.

Thế chưởng của nàng vừa quét ra là kinh phong dấy động âm âm. Đối phương nhìn qua không khỏi biến sắc mặt, hối hả nhảy lùi ra sau để tránh, rồi kêu thét lên rằng:

- Thất Sát Thần Chưởng.

Tiếng kêu vừa dứt, hấn bỗng giương cổ hú dài. Tiếng hú của hấn rất ngắn, song rất bén nhọn, cơ hồ xoi thẳng màng tai của người nghe, khiến Đàm Nguyệt Hoa cảm thấy khó chịu vô cùng. Hấn ta hú liền tiếp bảy tiếng, rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra xa thêm.

Đàm Nguyệt Hoa không rõ tại sao người ấy bất thần hú lên như vậy. Nàng nghi đối phương có ý định gọi đồng đảng tới tiếp ứng chăng?

Nhưng khi trông thấy đối phương nhảy lùi ra sau, Đàm Nguyệt Hoa cho đấy là một cơ hội tốt để tràn thẳng đến chiếc rương kia, hầu xem trong ấy có phải giấu Lữ Lâm không?

Nàng xoay nhanh thân người, không truy đuổi theo đối phương, mà trái lại, nhắm ngay cỗ xe tải hàng lao vút tới.

Nhưng thân người Đàm Nguyệt Hoa chưa lướt tới gần cỗ xe, thì bất thần trông thấy chiếc rương tự nhiên nhảy tung lên, gây nên một tiếng phình to.

Đàm Nguyệt Hoa đã khẳng định trong chiếc rương kia đang đựng một vật chi cử động, nên trong lòng càng vui mừng, vì đấy rất có thể là Lữ Lâm.

Chiếc rương sau khi tự nhiên tung lên cao non một thước mộc, lại rơi trở xuống cỗ xe. Trong khi Đàm Nguyệt Hoa chưa kịp lướt tới gần, thì nắp rương bỗng hất tung lên nghe một tiếng bộp và mở toang ra.

Lúc bấy giờ, Đàm Nguyệt Hoa có một ý nghĩ thoáng qua óc. Nàng biết mọi sự phán đoán của mình về chiếc rương đều hoàn toàn sai lầm.

Vì nếu trong chiếc rương thật sự được giấu Lữ Lâm, tất nhiên đối phương sẽ điếm vào huyệt đạo để chế ngự cậu ta trước, tuyệt đối không khi nào lại để cho cậu ta có thể cử động như vậy.

Đàm Nguyệt Hoa luôn luôn cảnh giác, nên vừa thoáng có ý nghĩ ấy liền nhanh nhẹn dùng chân đứng yên lại. Cùng một lúc đó, nàng bỗng nghe một tiếng xoạt vọng đến, rồi lại thấy từ trong chiếc rương có một dải lụa ngũ sắc bay vèo lên không trung.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi giật mình sửng sốt.

Nhưng sau khi nàng định thần nhìn kỹ, thì thấy đấy chẳng phải là dải lụa ngũ sắc, mà chính là một con rắn độc.

Con rắn có hình dáng hết sức quái dị, thân mình nó đẹp và bằng phẳng, rộng trên dưới sáu tấc mộc, khắp nơi có bông hoa ngũ sắc sặc sỡ, trông như được dùng chỉ thêu nên vậy.

Khi con rắn đó vừa lao vút ra khỏi rương, liền cất đầu và rảo mắt nhìn bốn phía, há họng thè lưỡi, trông thực kinh khiếp.

Đàm Nguyệt Hoa đứng trước con vật đáng ghê tởm đó, trong lòng hết sức sợ hãi, vội vàng nhảy lui ra sau một bước.

Trong khi nàng chưa kịp đứng vững đôi chân, thì tiêu sư nọ lại cất tiếng hú ngắn liền tiếp bảy tiếng nữa. Và khi tiếng hú vừa dứt, con rắn quái dị lại lao mình bay vèo tới, trông chẳng khác nào một chiếc móng vuốt ngang nền trời.

Con rắn tỏ ra rất khôn ngoan. Nó biết nhắm ngay Đàm Nguyệt Hoa lao tới tấn công khiến nàng lại càng thêm kinh hãi, vội vàng nhún mạnh đôi chân nhảy lui ra sau để tránh, đồng thời vung hai cánh tay lên, quét hai sợi lòi tói sắt về phía trước để phản công trả lại.

Nhưng con rắn ấy tỏ ra vừa khôn ngoan lại vừa lanh lợi, khi trông thấy hai sợi lòi tói sắt trong tay của Đàm Nguyệt Hoa vừa bay tới, nó vội vàng cuộn tròn, buông mình từ trên cao rơi trở lại mặt đất, tránh khỏi thế công của Đàm Nguyệt Hoa.

Chùng ấy, Đàm Nguyệt Hoa mới thấy thật rõ con rắn. Bề dài của nó có đến ngoài một trượng. Thảo nào mà tên tiêu đầu kia phải dùng đến một chiếc rương to để đựng nó, khiến Đàm Nguyệt Hoa sinh nghi trong chiếc rương đó giấu Lữ Lân.

Đàm Nguyệt Hoa thấy người ấy nhảy lui ra xa và đứng yên lại, chứng tỏ hẳn không muốn nghênh chiến với nàng, mà chỉ ra lệnh cho con rắn độc lao ra. Như vậy, cũng đủ biết con rắn độc này đáng sợ đến mức nào.

Vì nàng nhận định như vậy, nên lại càng thận trọng hơn. Nàng đưa mắt nhìn chăm chú về phía con rắn để theo dõi từng cử động một của nó, nên không còn thời giờ chú ý đến đối phương đang làm gì.

Con rắn độc sau khi cuộn tròn và buông mình từ trên cao rơi trở xuống đất, liền nhanh nhẹn cất cao chiếc đầu vừa đẹp vừa to lên, há miệng thè lưỡi trông vô cùng hung dữ.

Đàm Nguyệt Hoa còn đang nghĩ ngợi hầu tìm ra biện pháp hay để chế ngự con rắn, bất thần nghe ở sau lưng có tiếng binh khí công vút tới.

Giữa con nguy cấp, nàng vội vàng đưa mắt nhìn lên, thấy trước mặt có hai tên phu xe vẫn đứng yên, miệng cười đầy sâu hiểm. Bởi thế, nàng đoán biết kẻ đang tấn công lên sau lưng mình là tên tiêu đầu chứ chẳng còn ai nữa.

Vì con rắn độc đang ở trước mặt nên Đàm Nguyệt Hoa không dám quay người trở lại phía sau. Nàng vừa cuống quýt vừa tức giận, thầm nghĩ:

“Người này nuôi một con rắn độc như vậy, chắc chắn không phải là hạng người tốt, thế mình hà tất phải nương tay đối với hắn ta?”

Nàng vung chưởng quét ngược trở ra sau lưng với một thế võ vô cùng mãnh liệt.

Thế chưởng ấy là thế thứ hai trong Thất Sát Thần Chưởng, tức thế Hải Khô Thạch Lạn.

Thế chưởng ấy của Đàm Nguyệt Hoa vừa phát ra, chưởng phong đã dấy động âm âm và cũng liền nghe người đó hự lên một tiếng khô khan, vội vàng nhảy lùi ra sau tức khắc.

Nhưng cùng lúc đó, con rắn độc ở phía trước mặt Đàm Nguyệt Hoa dùng đuôi chỏi lên mặt đất, phóng vút tới chẳng khác nào một chiếc cầu vồng. Nó há cái miệng đỏ tươi như máu, phun hơi tanh xông ra nồng nặc.

Đàm Nguyệt Hoa hối hả lách mình tránh ngang, nhưng con rắn cũng liền bám theo, khiến nàng không làm sao vượt ra khỏi tầm tấn công của nó.

Con rắn độc dùng đuôi tựa trên mặt đất, và vươn mình giữa khoảng không như một cây cung, nên trong vòng một trượng vuông chung quanh nó đều có thể tấn công đối phương đúng theo ý muốn.

Chính vì vậy, Đàm Nguyệt Hoa không khỏi vô cùng kinh hoàng, vội vàng nhảy lui ra sau liền tiếp. Nhưng hễ nàng nhảy lui một bước, thì con rắn ấy lại chỏi đuôi lên đất vọt tới một bước y như nàng, không ngớt há to miệng như chực mổ xuống.

Hành động của con rắn độc thực vô cùng quái dị, từ trước tới nay Đàm Nguyệt Hoa chưa thấy bao giờ. Nàng tự biết, nếu mình giữ thế thủ mãi, tất không tránh khỏi sơ hở, và trong trường hợp đó, sẽ bị nó mổ trúng ngay.

Nàng chờ cho con rắn lao tới cách nàng trên dưới ba thước mộc nữa, bất thần nàng vung chưởng, dùng thế Phong Uyển Sa Thanh quét ra nhanh như gió hốt.

Con rắn độc vừa trông thấy luồng chuồng phong mãnh liệt cuốn tới, đã nhanh nhẹn cuốn tròn thân mình lại. Nhờ thế Đàm Nguyệt Hoa mới có đủ thời gian vung sợi dây lòi tới sát quét ngược trở về sau đẩy lui tên tiêu đầu đang tràn tới tấn công lên.

Đoạn hấn nhẩy thối lui ra xa đứng thở hào hển, nói:

- Giữa Thất Sát Thân Quân và phái Điểm Thương có nuôi oán cừu chi, vậy tôi sẵn sàng nghiêng tai lắng nghe sự giải bày tỉ mỉ của cô nương.

Đàm Nguyệt Hoa nghe câu nói đó không khỏi sửng sốt, lên tiếng hỏi:

- Thì ra ông là nhân vật trong phái Điểm Thương hay sao?

Người ấy hừ lên một tiếng đáp:

- Thụy Tiên Tần Mộng Giác chính là tại hạ đây, chẳng hay cô nương có nghe qua lần nào không?

Đàm Nguyệt Hoa buộc miệng ồ lên một tiếng, vì nàng đã nhớ ra tên tuổi của đối phương, thảo nào mà thân pháp của ông ta, nàng cảm thấy như hết sức quen thuộc.

Thì ra, người đó sở trường về Thụy Bát Tiên Thân Pháp có danh hiệu gọi là Thụy Tiên Tần Mộng Giác, tài nghệ khá cao cường, anh em đồng môn với vị Chuồng môn phái Điểm Thương, cũng là một cao thủ của phái này, tên tuổi được nhiều người biết đến.

Đàm Nguyệt Hoa xét thấy với một người một rắn như vậy, nếu họ thực tâm muốn thủ thắng mình chắc chắn mình không dễ chi đối phó, nên nàng bèn khôn ngoan xem gió trở cờ, tươi cười nói:

- Xin Tần đại hiệp chớ trách, chỉ là hiểu lầm thôi. Nếu khi vừa gặp mặt, Tần đại hiệp cho tôi biết ngay danh hiệu, chắc chắn không khi nào lại có sự hiểu lầm xảy ra. Giữa gia phụ và phái Điểm Thương chẳng hề có mối oán cừu chi cả, chẳng qua vì tôi đang nghi trong chiếc rương to kia giấu một người bạn vừa bị mất tích nên tò mò theo dõi. Vậy xin Tần đại hiệp hãy bỏ lỗi cho.

Sắc mặt đang tức giận của Tần Mộng Giác cũng từ từ dịu lại, lão ta chu nhận đôi môi huýt thành một tiếng sáo dài. Con rắn độc nhanh nhẹn lao trở về chiếc rương to đang để yên trên cỗ xe.

Tần Mộng Giác thông thả đưa chân bước tới đẩy nắp chiếc rương lại, nói:

- Nếu thế, chúng ta tiếp tục ai đi đường nấy thôi.

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Con rắn to của Tần đại hiệp thực là khôn ngoan lạ lùng, ngày hôm nay tiểu nữ mới có dịp mở rộng tầm mắt.

Tần Mộng Giác lại há to miệng ngập dài nói:

- Con rắn này có tên gọi là Ngọc Cẩm Đái, nó dùng đuôi chống đất có thể đứng thẳng như một cây trụ. Nó là một con vật hiếm có trong đời.

Tần Mộng Giác vừa nói vừa nhảy lên mình ngựa, rồi ngồi co ro như đang ngủ gật, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đàm Nguyệt Hoa gây sự đánh nhau với đối phương một lúc rồi cuộc chưởng vào đầu. Trái lại, suýt nữa nàng đã kết thành mối oan thù vô ích với phái Điểm Thương nên trong lòng không khỏi hết sức thất vọng.

Nàng ngửa mặt nhìn lên, thấy trời đã đứng trưa, nên vội vàng quay trở lại ngôi thị trấn.

Nàng vừa mới tiến vào khu phố đã thấy Huỳnh Tâm Trục đang đi giữa đám đông và rảo mắt nhìn quanh để kiếm nàng. Khi trông thấy nàng, y vội vàng chạy đến ngay.

Đàm Nguyệt Hoa thấy sắc diện của Huỳnh Tâm Trục có vẻ rất căng thẳng nên nhanh nhẩu nói:

- Có tìm được manh mối gì chưa?

Huỳnh Tâm Trục đưa mắt nhìn chung quanh rồi kéo Đàm Nguyệt Hoa vào một ngõ hẻm vắng, hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Tôi có gặp một lão già gầy bẽ, hướng dẫn một cỗ xe áp tải hàng, và trên cỗ xe đó có để một chiếc rương thực to.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi phì cười nói:

- Lão già ấy tôi cũng có gặp rồi, song trong chiếc rương đó chỉ đựng một con rắn độc rất to.

Huỳnh Tâm Trục ồ lên một tiếng, nói:

- Nhưng tôi còn gặp một gã đàn ông có thân hình to lớn, trong tay cầm một bó đuốc đang cháy đỏ rực, đi thẳng vào một ngôi nhà đồ sộ ở phía bắc thị trấn này. Gã đàn ông đó tôi có dịp trông thấy hấn xuất hiện tại ngọn Tiên Nhân Phong.

Đàm Nguyệt Hoa nói:

- Gã đàn ông đó chính là Chương Hỏa Sứ Giả trong phái Hoa Sơn. Ngoài hấn ra có còn ai khác nữa không?

Huỳnh Tâm Trục đáp:

- Còn có điều đáng nghi ngờ là dưới nách gã Chưởng Hỏa Sứ Giả đang kẹp một chiếc túi vải to.

Đôi mày liễu của Đàm Nguyệt Hoa cau lại nói:

- Một chiếc túi vải?

Huỳnh Tâm Trục đáp:

- Đúng thế! Tôi đã dùng thân pháp nhanh như điện chớp lướt thẳng tới sát người hấn ta, thò tay sờ vào chiếc túi vải đó, bỗng nghe có tiếng người kêu "ối chao". Nhưng gã Chưởng Hỏa Sứ Giả đã nhanh nhẹn vung chưởng quét thẳng về phía tôi, nên tôi phải lách mình bỏ chạy, suýt nữa bị mất mạng rồi.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế hết sức vui mừng nói:

- Theo lời người bảo thì trong chiếc túi vải ấy đang đựng một người phải không?

Huỳnh Tâm Trục gật đầu đáp:

- Chắc chắn là tôi không khi nào nghe nhầm, đây rõ ràng là một người.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng nói:

- Hấn ta đã vào ngôi nhà đồ sộ nào? Vậy người hãy mau dẫn ta đến đó xem qua cho biết.

Huỳnh Tâm Trục nói:

- Ngôi nhà ấy cách đây chẳng bao xa, chúng ta chỉ đi trong chốc lát là tới ngay.

Dứt lời, hai người cũng bước ra khỏi ngõ vắng, tiếp tục đi nhanh về hướng bắc. Chẳng mấy chốc cả hai đã đến trước cổng một ngôi nhà to lớn.

Ngôi nhà ấy tuy rất nguy nga, song vì chung quanh cây cối um tùm nên trông âm u và đầy vẻ kỳ bí.

Chung quanh ngôi nhà có tường cao bao bọc, bên trong có nhiều gốc cây cổ thụ to, nên hai người phải lùi ra xa mới trông thấy được mái ngói.

Đàm Nguyệt Hoa và Huỳnh Tâm Trục bước tới trước cổng liền dừng chân đứng lại. Nàng biết nếu Lữ Lâm bị rơi vào tay phái Hoa Sơn, thì dù cho Liệt Hỏa Tổ Sư không hiện diện tại đây, thì nàng vẫn gặp rất nhiều trở lực. Vì dưới tay của Chưởng Hỏa Sứ Giả còn có rất đông cao thủ, vậy việc cứu thoát Lữ Lâm không phải là chuyện dễ dàng.

Nghĩ đến đây, nàng bèn hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Chúng ta đã tới nơi này, lẽ tất nhiên phải xâm nhập để xem qua hư thực. Song Huỳnh bằng hữu phải hết sức thận trọng, nếu trông thấy mọi việc bất lợi cho chúng mình thì phải mau mau tự lo thoát thân để trở về tìm gặp phụ thân tôi ngay.

Huỳnh Tâm Trục dẫn đo một lúc nhưng không trả lời chi cả.

Đàm Nguyệt Hoa thấy thế không khỏi cuống quýt hỏi:

- Người chớ nên ngốc quá như vậy, vì chỉ cần người gặp được cha ta, đem tất cả mọi việc đã xảy ra nói rõ cho ông ấy được biết, thì sẽ có lợi cho mình rất nhiều. Vậy người có biết không?

Huỳnh Tâm Trục miễn cưỡng khẽ gật đầu, rồi cả hai bèn phi thân lướt thẳng vào bên trong vòng tường.

Đàm Nguyệt Hoa vừa đứng yên đôi chân trên đất đưa mắt nhìn quanh, trông thấy bốn bên cây cối hết sức rậm rạp, tựa hồ đây là một cánh rừng nhỏ được vị chủ nhân xây tường bao kính lại để làm khu vườn riêng cho mình.

Đàm Nguyệt Hoa và Huỳnh Tâm Trục lách mình giữa đám cây rậm rạp, tiếp tục lướt tới. Đi chẳng bao xa cả hai đều trông thấy mái ngói đỏ của ngôi nhà. Đồng thời họ lại trông thấy có một vầng khói đen từ giữa nhà xông thẳng lên khoảng không. Vầng khói ấy xông lên không cao lắm, là đã bị ngọn gió bên ngoài thổi tan đi, nên lúc hai người còn đứng ở ngoài cổng không thể nhìn thấy được.

Đàm Nguyệt Hoa hít một hơi dài và cũng tự biết nếu mình tiến tới nữa, ắt sẽ bị đối phương phát giác ngay. Như vậy thật vô cùng nguy hiểm.

Huỳnh Tâm Trục đứng cạnh đấy cũng tựa hồ đoán biết được ý nghĩ của Đàm Nguyệt Hoa, nên hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Đàm cô nương hãy để tôi lên vào bên trong, tìm hiểu hư thực trước được không?

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ:

“Ổ vào trường hợp này chỉ có thể làm như vậy mà thôi.”

Nàng liền lên tiếng đáp:

- Được! Nhưng Huỳnh bằng hữu phải đi nhanh về nhanh nhé.

Huỳnh Tâm Trục lên tiếng vâng lời, khẽ lắc đôi vai nhắm ngay khu nhà lướt tới nhanh như một mũi tên bắn. Đàm Nguyệt Hoa thấy hấn ta đi đến trước ngôi nhà ấy liền phi thân

bay bổng lên mái ngói, và tiếp tục vọt lên rơi xuống mấy lượt, là biến hẳn vào bên trong mắt dạng.

Đàn Nguyệt Hoa đứng im bên ngoài cánh rừng chờ đợi đến nửa canh giờ, song vẫn không trông thấy Huỳnh Tâm Trục trở ra.

Trong khi Đàn Nguyệt Hoa đang lo nhìn về phía trong, bỗng có bóng người di động chập chờn ở hai bên tả và hữu. Thế là ở hai phía đó lại xuất hiện thêm sáu người nữa, tức cộng chung tất cả là mười hai người đều vây chặt nàng vào giữa.

Đàn Nguyệt Hoa nhìn khắp mười hai gã đàn ông kia, thấy ngoại trừ ba lão già đứng ở phía trái, khí thế hào hùng, có vẻ là người võ công cao tuyệt, còn thì chín người khác đều rất tầm thường. Nếu bọn họ đánh đơn độc từng người với nàng chắc chắn nàng có thể thủ thắng được chẳng hề khiếp sợ. Nhưng giờ đây đối phương có tất cả đến mười hai người vây nàng làm sao thắng được họ dễ dàng?

Đàn Nguyệt Hoa đoán biết mười hai người ấy là mười hai vị Đường chủ tiếp cận của Liệt Hỏa Tổ Sư.

Tuy mười hai vị Đường chủ phái Hoa Sơn trong mấy tháng gần đây có một số đã bị hại dưới tay Lữ Đằng Không, Tây Môn Nhất Nương và nàng, song vì phái Hoa Sơn cao thủ đông như kiến, nhân tài dồi dào, nên những phó Đường chủ liền được vinh thăng để bổ túc chức vụ bỏ trống ấy ngay.

Đàn Nguyệt Hoa đứng sừng sững giữa vòng vây, đưa mắt nhìn chăm chú vào ba lão già ở phía trái. Nàng tự biết nếu mình gây sự đánh nhau với đối phương tất sẽ bị bại ngay tức khắc. Bởi vậy, nàng lập tức tập trung tinh thần vận dụng sẵn chân lực, song chẳng hề tràn tới tấn công, mỉm cười nói:

- Tài nghệ của mười hai vị tuyệt lắm!

Lão già đứng giữa trong số ba lão già đứng ở phía trái cất giọng lạnh lùng cười sâu hiểm nói:

- Xin mời cô nương vào đại sảnh.

Lời nói của lão vừa dứt, thì liền khoát tay lên một lượt, tức thì tất cả mười hai người đang vây chặt Đàn Nguyệt Hoa liền di động về hướng đông ba bước.

Mặc dù họ đồng loạt di động ba bước về hướng đông, song đội hình của họ vẫn giữ nguyên không biến đổi. Trong khi đó, Đàn Nguyệt Hoa đang đứng giữa vòng vây không rộng

quá hai trọng vuông, nên lúc số người chung quanh di động, thì nàng cũng bắt buộc phải di động theo nhịp bước dưới áp lực của họ.

Mười hai nhân vật đó sau khi tạm dừng chân đứng yên, lại nhất loạt di động về hướng đông một lần nữa, khiến Đàm Nguyệt Hoa bất đắc dĩ phải đưa chân bước theo. Và cứ thế chẳng mấy chốc sau, tất cả mọi người đã tiến tới trước cánh cửa to sơn màu đỏ.

Ba lão già nhanh nhẹn lách mình tránh ra một bên, trong khi chín người kia vẫn đứng y nguyên không nhúc nhích. Như vậy đội hình của họ đã biến từ vuông trở thành tròn, và chừa lại một miệng trống ngay cánh cửa sơn đỏ. Đàm Nguyệt Hoa vẫn đứng giữa vòng vây của họ như thường.

Lão già vừa rồi lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Sao Đàm cô nương chưa chịu quỳ gối xuống để đi vào bên trong hầu nghe sự xử phạt của Tổ sư?

Đàm Nguyệt Hoa rảo mắt nhìn quanh biết chẳng những mình đang bị mười hai Đường chủ của phái Hoa Sơn vây chặt, mà hơn nữa, rất có thể họ đang dàn thành một trận pháp chi đó, chắc chắn dù nàng muốn dùng võ lực để phá vòng vây, cũng là một chuyện khó khăn vô cùng.

Đồng thời nàng cũng biết sở dĩ họ chừa một phía trống như vậy, là có ý muốn để nàng đi thẳng vào bên trong gian đại sảnh, hầu gặp mặt Liệt Hỏa Tổ Sư. Nếu nàng hành động theo ý của họ tất sẽ không làm thế nào trốn thoát được nữa. Vì qua lời nói của lão già, bảo nàng phải quỳ gối để đi vào trong cũng đủ thấy đối phương hoàn toàn không có ý tốt đối với nàng.

Nhưng tình hình trước mặt lại cho nàng thấy là ngoài con đường ấy ra, không còn con đường nào khác hơn nữa.

Đàm Nguyệt Hoa biết trước sau rồi mình cũng phải đi vào gặp mặt Liệt Hỏa tổ Sư, tức phải đương đầu với một việc vô cùng nguy hiểm, nhưng dù sao nàng vẫn phải tìm cách cứu thoát Lữ Lân, vậy hà tất không xô cửa đi thẳng vào?

Chỉ có điều vì qua lời nói xác xược của lão già ấy, trong lòng nàng đang ấm ức chưa chịu phục, nên nhất định phải đương oai cho bọn họ biết sự lợi hại của nàng.

Sau khi suy nghĩ thực nhanh, Đàm Nguyệt Hoa cười nhạt nói:

- Ừ! Đi vào thì đi, song có lẽ tôi không cần phải đi bằng hai đầu gối.

Nói dứt lời, nàng bèn vận dụng chân khí trong toàn thân, đưa tay xô thẳng vào cánh cửa sơn đỏ. Túc thì cánh cửa liền mở toang. Nàng nhanh nhẹn lách người lướt thẳng vào trong và thấy đấy chính là một gian đại sảnh vô cùng rộng lớn.

Nhưng vì lúc này nàng đã có ý định riêng, nên không hề chú ý xem khung cảnh bên trong gian đại sảnh ấy như thế nào, trái lại sau khi lướt thẳng vào được chừng ba thước mộc, thì nàng bất thần xoay người lại và tiếp tục lướt tới theo hình bán nguyệt, nhắm bức vách tường sát bên cạnh cánh cửa xông tới.

Đàm Nguyệt Hoa chưa lướt tới bức tường thì hai sợi lòi tói sắt trên cổ tay nàng đã được vận dụng tới tám thành công lực quét thẳng ra.

Thế là sau hai tiếng bốp, bốp vang dội, cả hai bức tường cơ hồ đều lắc lư. Cùng lúc đó, Đàm Nguyệt Hoa đã lao thân người đến, dùng vai đung mạnh thêm vào tấm tường một lần nữa.

Qua một tiếng ầm to, nơi đó đã bị Đàm Nguyệt Hoa đánh thủng thành một lỗ rộng.

Túc thì nàng liền phi thân chui thẳng qua lỗ trống ấy nhanh như gió hốt, lướt trở ra bên ngoài.

Trong khi nàng hành động chớp nhoáng như vậy, thì đôi tai nghe có tiếng người reo hò tán thưởng trước tài nghệ tuyệt vời của nàng. Nhưng vì lúc ấy nàng đang quá chăm chú vào hành động nên không thể nhận được tiếng người reo hò ấy là ai.

Sau khi Đàm Nguyệt Hoa đã lướt trở ra khỏi tấm tường, là đã vượt qua khỏi vòng vây của mười hai vị Đường chủ của phái Hoa Sơn. Nàng tràn thẳng đến sau lưng họ, vung mạnh sợi lòi tói sắt lên nhắm quét ô ạt vào thân dưới một người trong bọn họ.

Mười hai gã đàn ông đó, quả xứng đáng là mười hai vị Đường chủ tiếp cận của Liệt Hỏa Tổ Sư. Tuy trong bọn có mấy người mới vừa từ phó Đường chủ thăng lên Đường chủ, song võ công cũng không phải tầm thường.

Số người ấy biết Đàm Nguyệt Hoa là con gái của Hỏa Tiểu Đảo Chủ Thất Sát Thần Quân, tức một nhân vật tên tuổi lẫy lừng trước đây. Họ cũng biết nàng có võ học gia truyền rất uyên bác, trình độ võ công cao cường. Nhưng họ tuyệt nhiên không làm sao tưởng tượng nổi là Đàm Nguyệt Hoa lại có thể dùng phương pháp ấy để phá vỡ bức tường chui trở ra ngoài như vậy.

Trong khi Đạm Nguyệt Hoa vừa lướt thẳng vào cánh cửa đó, bọn họ đều định ninh trong ấy có sự hiện diện của Liệt Hỏa Tổ Sư, chắc chắn nàng không làm sao chạy thoát đi đâu được nữa.

Họ không làm sao có thể ngờ được Đạm Nguyệt Hoa mới vừa bước vào trong chưa quá ba thước mộc thì đã nhanh nhẹn đánh một cái vòng bán nguyệt, phá tường chui trở ra ngoài như đã thấy. Việc đó khiến ngay đến Liệt Hỏa Tổ Sư, một nhân vật mà trình độ võ công đã tiến tới mức cao siêu tuyệt đỉnh cũng không kịp ra tay ngăn chặn.

Chính vì vậy nên mãi đến lúc Đạm Nguyệt Hoa đã phá tường gây thành một tiếng động vang rền, mà mười hai vị Đường chủ đứng bên ngoài vẫn chưa biết chuyện đang xảy ra.

Kịp khi thân người của Đạm Nguyệt Hoa từ trong lao vút trở ra, và vung hai sợi lòi tói sắt lỏng lộn giữa khoảng không như hai con rồng mun công tới, mười hai vị Đường chủ mới biết đối phương quả rất phi thường.

Nếu họ không thể vây được một cô gái trẻ tuổi như thế này, thì chẳng nói chi khi tổ Sư xuống lời khiển trách họ không làm sao tìm được lý do nào để bào chữa, mà đồng thời nếu câu chuyện được lan truyền ra ngoài, thử hỏi họ còn mặt mũi nào nhìn võ lâm đồng đạo nữa?

Bởi thế tất cả mười hai người đều hét lên một tiếng rồi tức khắc phân tán rộng ra, tràn tới định bao vây Đạm Nguyệt Hoa trở lại. Nhưng hành động của Đạm Nguyệt Hoa hết sức nhanh nhẹn, sợi lòi tói sắt trong tay nàng đánh ra với thế Trường Xà Xuất Động đã cuốn tới quấn chặt đôi chân của gã Đường chủ ấy rồi.

Gã ta là một trong những người võ công kém nhất trong bọn, nên khi sợi lòi tói sắt trong tay của Đạm Nguyệt Hoa quấn lấy đôi chân thì không còn giữ được thăng bằng. Hơn nữa, Đạm Nguyệt Hoa lại là một cô gái có sức mạnh dữ dội nên ngọn Thiên Cân Chùy của gã ta chưa kịp phản công thì Đạm Nguyệt Hoa đã vung cả thân người gã bay vút vào bên trong cánh cửa và rơi đánh phịch trở xuống đất.

Mười một vị Đường chủ còn lại trông thấy thế đều không khỏi hết sức kinh hoàng. Họ vừa buộc miệng kêu lên một tiếng to vừa phân tán rộng ra vây chặt Đạm Nguyệt Hoa trở lại như cũ.

Đạm Nguyệt Hoa chỉ có ý thị uy trước mặt mười hai vị Đường chủ của phái Hoa Sơn mà thôi, chứ không hề có ý định bỏ chạy. Vì nàng tự biết hiện giờ mình đã xâm nhập vào một địa điểm quan trọng của phái Hoa Sơn tất dễ chi thoát thân được.

Hơn nữa, trong khi chưa tìm hiểu tin tức chi về Lữ Lâm thì nàng đầu lại bằng lòng rời khỏi địa điểm này.

Nàng thấy mình đã hất bay được một vị Đường chủ vào trong gian đại sảnh, tức đã đạt được mục đích thị uy nên không còn muốn ra tay đánh nhau với họ nữa. Nàng đứng sừng sững giữa vòng vây mặt ngó thẳng vào trong khung cửa cất giọng lạnh lùng nói:

- Tôi muốn bước vào trong để ra mắt Liệt Hỏa Tổ Sư, vậy tại sao các ông không chịu tránh đường cho tôi đi?

Mười một vị Đường chủ ấy tuy đang căm hận Đàm Nguyệt Hoa đến tận xương tủy, song vì nghe Đàm Nguyệt Hoa nói vậy, nên không thể gây sự với nàng. Bởi thế, không ai bảo ai, họ nhanh nhẹn mở rộng vòng vây, chừa một đường trống cho nàng đi vào gian đại sảnh.

Đàm Nguyệt Hoa quay mặt nhìn thẳng về phía ba lão già khi nãy cất tiếng cười nói:

- Có lẽ giờ đây tôi không cần đi bằng hai đầu gối rồi chứ?

Sắc diện của lão già ấy trông hết sức lạnh lùng, đồng thanh hừ lên một tiếng, nhưng vẫn im lặng không đáp lời.

Đàm Nguyệt Hoa ung dung sửa lại mái tóc rối, cũng như sửa lại y phục hơi xốc xếch của mình, rồi ngang nhiên bước thẳng vào gian đại sảnh.

Khi nàng vừa bước vào trong, thấy gã Đường chủ vừa bị nàng hất bay đi khi nãy vẫn còn nằm khoanh tròn trên đất, chưa đứng dậy nổi. Có lẽ hắn ta đã bị thương không nhẹ.

Đàm Nguyệt Hoa trầm nghĩ:

"Mình đã có sự đụng chạm và gây thành mối thù địch với phái hoa Sơn rồi, vậy còn sợ chi mối thù đó trở thành sâu sắc hơn nữa?"

Nàng cất giọng trong trẻo cười khanh khách nói:

- Vị bằng hữu này chả lẽ phủ phục mãi trên đất để làm lễ nghênh đón tôi hay sao? Thôi chẳng cần quá thủ lễ như thế.

Gã đàn ông đó nghe lời nói biếm nhả của Đàm Nguyệt Hoa, sắc mặt liền đỏ bừng như gấc. Hắn ta cố đè nén sự đau đớn trong người, lồm cồm đứng thẳng lên định nhắm ngay Đàm Nguyệt Hoa lao tới một cách hung tợn...

Nhưng giữa lúc hắn ta vừa nhún đôi chân, bỗng nghe có một giọng nói vang rền và rắn chắc hết sức uy nghi vang đến rằng:

- Hãy lui ra!

Chỉ với ba tiếng ngắn ngủi đó, thế mà như có một ma lực đáng khiếp sợ, khiến cho gã ta nhanh nhẹn dừng đôi chân lại, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Chùng đó, Đàm Nguyệt Hoa mới vội vàng đưa mắt nhìn thẳng về phía trước và nàng cũng không khỏi hết sức kinh ngạc, quả tim không ngớt nhảy lên nghe thành thịch.

Vì Đàm Nguyệt Hoa trông thấy ở góc phía đông của gian đại sảnh, bên dưới bức tường màu đỏ có Liệt Hỏa Tổ Sư, mình khoác áo dài đỏ, đang ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế bành to.

Chiếc ghế ấy được đặt trên một cái bệ cao năm thước một, càng làm cho Liệt Hỏa Tổ Sư có vẻ uy nghi đáng sợ hơn.

Đồng thời trên tường nhà ở phía trước mặt Liệt Hỏa Tổ Sư đang có hai người bị trói bằng dây thừng to, treo lủng lẳng. Hai người ấy chính là người mà nàng đang muốn tìm kiếm, tức Lữ Lân và Huỳnh Tâm Trục.

Đàm Nguyệt Hoa quay đầu nhìn lại phía sau thấy gã Đường chủ bị mình đánh hạ vừa rồi đang bước trở lại đội ngũ và cả mười hai người ấy lại dàn thành thế trận chắn mất đường rút lui của nàng. Đàm Nguyệt Hoa biết trong tình cảnh này mình muốn giở trò chi với họ cũng vô ích.

Vì vậy, nàng dậm liềm đưa chân ngang nhiên bước thẳng tới phía trước, rồi nhìn ngay liệt Hỏa Tổ Sư mà cúi người thi lễ nói:

- Vãn bối là Đàm Nguyệt Hoa xin ra mắt Liệt Hỏa Tổ Sư.

Nên biết Đàm Nguyệt Hoa là một cô gái có tánh tự cao tự đại, không khi nào bằng lòng cúi mình thi lễ trước kẻ địch bao giờ. Song nếu nói đúng ra thì Liệt Hỏa Tổ Sư là người có vai vế rất cao trong võ lâm. Nếu đem lão ta so sánh với Thất Sát Thần Quân thì vai vế của lão ta còn cao hơn ông này một bậc.

Vậy với địa vị hậu sinh vãn bối của Đàm Nguyệt Hoa trong võ lâm, dù cho cô phải cúi rạp người xuống để lạy lão ta đúng theo đại lễ cũng chẳng có gì gọi là quá đáng.

Sau khi thi lễ xong, Đàm Nguyệt Hoa đứng sang một bên.

Nàng trông thấy sắc mặt của Liệt Hỏa Tổ Sư sa sầm, nên đoán biết trong lòng lão ta có lẽ đang hết sức tức giận. Song vì lão ta bị đặt trước địa vị của mình nên chưa vội la hét hoặc gây sự đó thôi.

Tuy nhiên đôi mắt lão ta đang chiếu sáng ngời, quét về phía Đàm Nguyệt Hoa một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Người cũng biết phân biệt sự tôn ti trong võ lâm nữa hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa nghe qua câu nói đó biết Liệt Hỏa tổ Sư có dụng ý mạt sát mình, nên trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười. Nàng nghĩ:

“Nếu mình gây sự đánh nhau với lão ta thì chắc chắn không địch nổi, lại mang tiếng bất kính nữa. Nhưng nếu chỉ dùng lời nói khôn ngoan để biện bác thì dù có thêm một Liệt Hỏa Tổ Sư nữa thì cũng không sợ.”

Vì thế, nàng liền ngửa mặt nhìn lên tươi cười nói:

- Vãn bối ngay từ lúc nhỏ đã được sự giáo dục kỹ lưỡng của gia đình, nên lẽ tất nhiên có thể phân biệt được sự tôn ti trong võ lâm. Hơn nữa vãn bối cũng biết được quy tắc thông thường trong võ lâm là người lớn không hiếp nhỏ. Chính vì thế mà đối với việc nhị vị bằng hữu họ Lữ và họ Huỳnh đang bị Tổ sư dùng thùng treo lên như vậy không khỏi lấy làm khó hiểu.

Câu nói của Đàm Nguyệt Hoa không ngênh ngang, tự đại cũng chẳng hề tự ti. Trái lại, nàng đã công kích rất hợp lẽ về hành động của Liệt Hỏa Tổ Sư nên sắc mặt của Liệt Hỏa Tổ Sư dù đang biến hẳn, song chẳng biết phải dùng lời lẽ nào để đáp lại câu nói của nàng.

Có lẽ Liệt Hỏa Tổ Sư vì trong lúc nhất thời đang luống cuống, nên không kịp nhận xét tánh cách khôn ngoan trong lời nói ấy của Đàm Nguyệt Hoa. Vì đứng về mặt đạo nghĩa trong võ lâm mà xét, thật sự ai ai cũng phải công nhận cái lẽ “lớn không hiếp nhỏ” là đúng. Nhưng cùng với lẽ ấy lại còn có câu “kẻ dưới không xác láo với người trên”. Thế mà câu nói đó của Đàm Nguyệt Hoa lại không hề nhắc đến.

Liệt Hỏa Tổ Sư im lặng trong giây lát, liền hừ lên một tiếng nói:

- Người nói phải lắm.

Dứt lời, lão ta đưa hai tay chụp vào thành ghế bằng gỗ tử đàn một lượt. Loại gỗ tử đàn ấy là thứ gỗ vô cùng rắn chắc thế mà khi lão ta chụp vào nó liền bể ra từng mảnh ngay, trông chẳng khác chi một thanh gỗ mục.

Tiếp đó lão ta co ngón tay giữa búng ra một lượt, khiến hai mảnh gỗ liền mang theo một luồng kinh phong bay vèo vèo nhắm thẳng vào người Lữ Lân và Huỳnh Tâm Trục đang bị treo lơ lửng trên tường nhà.

Đàm Nguyệt Hoa không khỏi hết sức hãi kinh. Nàng tưởng đâu lời nói ấy của mình đã làm cho lão ta quá thẹn nên đâm ra tức giận định ra tay sát hại hai người đang bị treo lủng lẳng kia.

Bởi thế, nàng kinh hoàng thầm kêu lên rằng:

“Nguy mất rồi!”

Hai mảnh gỗ nhỏ được Liệt Hỏa Tổ Sư vừa bung ra, tuy chỉ là hai mẫu gỗ vụn không đáng kể, song vì Liệt Hỏa Tổ Sư là nhân vật tài nghệ đã đạt mức “ngắt hoa hại địch, ném lá chặn thù” thì chắc Lữ Lâm và Huỳnh Tâm Trục không làm sao sống sót nổi trước luồng kinh lực ghê người ấy.

Vì quá kinh hoàng nên Đàm Nguyệt Hoa định vung mạnh hai sợi lòi tói sắt trong tay lên để chặn hai mảnh gỗ lại. Song vì Liệt Hỏa Tổ Sư hành động quá nhanh, hai miếng gỗ nhỏ đó đã bay vèo ra chẳng thua điện chớp và đã giáng trúng ngực của hai người...!

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy thế không khỏi ớn lạnh cả xương sống, đôi chân gần như mềm nhũn và cơ hồ sắp ngất lịm đi.

Nhưng nào ngờ ngay sau đó nàng thấy mọi việc xảy ra hoàn toàn trái ngược với sự dự đoán của mình. Hai mảnh gỗ nhỏ sau khi giáng trúng ngực của hai người bọn họ đã gây ra hai tiếng tách tách khá to và cả hai người đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Nhất thời Đàm Nguyệt Hoa hoang mang không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vì chính mắt nàng trông thấy hai mảnh gỗ do Liệt Hỏa tổ Sư bung đi đã bay thẳng tới đâm vào ngực của Lữ Lâm và Huỳnh Tâm Trục kia mà.

Thế tại sao cả hai người lại hoàn toàn không bị thương tích gì, mà trái lại sợi dây thừng dùng để trói họ cũng đã bị đứt lìa, và cả hai nhẹ nhàng đáp xuống đất như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa còn đang kinh hoàng đứng trơ ra như một khúc gỗ, thì Lữ Lâm và Huỳnh Tâm Trục nhanh nhẹn chạy thẳng đến sát bên cạnh nàng.

Đàm Nguyệt Hoa dù sao cũng vẫn là một cô gái thông minh và lạnh trí, nên chỉ thoáng chốc là nàng đã biết được nguyên nhân. Nàng đoán chắc rằng Liệt Hỏa Tổ Sư vì nghe lời nói rất hữu lý của nàng, nên không muốn mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, mới cắt dây trói thả hai người xuống như vậy.

Lão ta bung hai mảnh gỗ nhỏ dùng để cắt đứt hai sợi thừng to cột chặt Lữ Lâm và Huỳnh Tâm Trục, rõ ràng đã sử dụng tầm sức mạnh vô cùng thích hợp. Khi hai mảnh gỗ vừa bay đến trước ngực của hai người, thì nó chỉ vừa đủ mạnh cắt đứt hai sợi dây trói mà thôi. Sau đó chân lực truyền vào hai mảnh gỗ liền bị phân tán cả đi. Nhờ vậy nên hai người mới khỏi bị thương tích.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>